13 Januari 2014, Remco:

Zo aardig als de dame van het guesthouse de 1e aankomst dag was, is nu niet meer van toepassing. Ze doet wel haar best, maar met de kleine akkefietjes die we de laatste dagen hebben gehad, zijn we van aardig naar zakelijk (aardig) geworden. Het hotel voldoet aan de eisen, maar er moet niet veel meer gebeuren, anders verkassen we naar een ander hotel. We groeten haar, met een goedemorgen en een geforceerde lach. Wij gaan even snel ontbijten bij de “echte” bakker en gaan vandaag de toerist uithangen. We worden om 9.00uur opgehaald met de bus om naar de Cu Chi tunnels te gaan.

De beroemde tunnels, die vele Vietnamezen hebben gered van de oorlog tegen de Amerikanen.

We wandelen met nog 4 anderen naar de bus toe, ons hotel zit centraal gelegen, zo ook voor de opstap plaats, naar alle activiteiten. Er staan we 20 bussen achter elkaar in een rij, te wachten op de toeristen, die debezienswaardigheden van de stad wel willen zien. De een gaat naar de Mekong rivier, de ander naar de markt, weer een andere bus geeft een rondleiding door de stad en wij gaan naar de tunnels. Het is een kleine 2 uur rijden, als we wegrijden zit de bus ook propvol, gelukkig heeft iedereen zitplaatsen. We hebben een gids voor iedereen en hij begint zijn praatje, dat best grappig is. Zeker als je begint met Lady's en German, dat betekent dus dat alle mannen Duitsers zijn.

Eerst twijfelde ik of het een grapje was, maar als je de zelfde “grap” voor de 3e keer maakt zonder te lachen, dan weet hij niet beter of alle mannen zijn dus Duitsers. Na een anderhalf uur rijden krijgen wij een tussenstop om een plasje of een drukje te doen. De bus stopt in een grote hal, alle lady's en German stappen uit en worden begeleid naar een andere hal. In deze andere hal, zitten allemaal mensen te werken, dit is dehandycraft hal. Mooie schilderijen, beelden en eetborden worden allemaal beschilderd beplakt met eierschillen en paarlemoer shit. De mensen die er werken, zijn allemaal invalide, de een heeft geen benen of maar een of een half been. De mensen zonder armen hebben we niet gezien! Wat een kunstenaars zijn het en wat een geduld moet je hebben om van een kapot geslagen eierschil een schilderij te maken. Na het schilderen of plakken met de natuurlijke materialen krijgt het een vernislaag en een polis beurt. Als een snaartje zo strak worden alle oneffenheden weg geschuurd met de hand in een grote waterbak. In deze hal is ook een toilet, o ja.....hier kwamen we voor. De volgende hal is om weer terug te gaan naar de bus, maar eerst loop je langs alle kunstwerken die de mensen hebben gemaakt. En wat zien we daar, daar hangt het schilderij dat we gisteren op de markt hebben gekocht. Nu

moeten wij ons schamen, wij hebben zo onderhandeld gisteren, dat we een prijs voor het schilderij hebben betaald, waar we in Nederland nog niet eens een half uur voor werken. Deze mensen zijn zeker 3 dagen bezig om dit zo mooi te krijgen en wij lullen zonder blikken of blozen de dollars uit deze mensen hun zakken. Met de grootste schaamte lopen wij naar de bus en gaan we weer verder. Onze gids regelt alles voor ons, hij koopt de tickets voor de tunnels en wij gaan massaal naar binnen. Als een geoliede machine, worden er groepen van de ene tunnel naar de andere tunnel begeleid. Wij hebben totaal geen last van de andere groepen, maar wel van onze eigen groep. We lopen met een man of 40 rond in het bos, als de gids stopt voor een gat waar de Vietnamees zich verstopte, staan we er allemaal 4 rijen dik omheen. Het gat is 40 cm bij 60 cm en ik pas er net aan in, ben ook als laatste aan de beurt voor een foto, met mij in het gat. In de jungle zijn gangen gegraven van kilometers lang, er zijn zelf gangen van 15km lang (een weg). Van iedere gang is een aparte tekening, de tekens zijn heel slim op bomen getekend. De architectuur van deze gangen stelsel is zo uniek en uitgebreid, dat de Vietnamezen in die tijd, behoorlijk slim geweest moesten zijn. Dit gangen stelsel is gemaakt in drie verdiepingen en de laatste verdieping is +/- 6 a 8 meter diep en zo smal dat wij er als westerlingen niet doorheen kunnen, laat staan die dikke Amerikanen.

Ook de booby traps zijn bizar gevaarlijk en slim. Kuilen van 1mtr x 1mtr met giftige stalen naalden, ook kleinere kuilen, waar je met je halve been in stapt en gelijk wordt gestoken door de giftige naalden. Er zijn vele bommen gedropt vanuit vliegtuigen, de kuilen die deze bommen veroorzaakte werden ook direct gebruikt als booby traps of de Vietnamezen gebruikten ze om beschut in een kuil te wachten op die Amerikanen en te schieten. De bommen die werden gedropt, zijn niet allemaal afgegaan. De niet ontplofte bommen, werden direct onschadelijk gemaakt, uit elkaar gehaald en weer tegen de Amerikanen gebruikt. Dit allemaal moet je zelf zien om er een goed beeld bij te hebben, wat zeker de moeite waard is, als je ooit naar Vietnam gaat.

Verder hebben we een film gezien, vanuit die tijd en zijn weer terug gegaan naar de normale wereld.

Verder die middag hebben we even een rust momentje genomen, maar je moet er ook uit gaan om even te eten. Ons rust momentje bestond dus ook uit, verhalen schrijven, foto's kijken, filmpjes maken enzzz. Alles lag dus ook open en bloot door de kamer. Eerst twijfelden we nog voordat we weggingen om alles even op te ruimen, maar we zijn zo terug, dus het kan wel voor deze ene keer.

Er kan niemand naar binnen zonder dat de vrouw het opmerkt, als een tijger beschermt ze haar fort.

Dus met een dubbele check (juist omdat alles open en bloot ligt) kijk ik of de deur goed opslot is.

Na een heerlijke maal komen we terug en lopen naar boven, de vrouw loopt mee om de afstandbediening van de airco mee te geven. Komen we aan, wat denk je, staat onze deur op een kier. Ik kijk de vrouw aan en vraag verbaasd was de F is dit? Ze schrikt en begint een lul verhaal over de over buurvrouw (in het zelfde hotel) dat die niet te vertrouwen is. Maar zij heeft toch geen sleutel, jij hebt de sleutel! Wij hebben een sleutel en jij, hoe komt die deur potverdriedubbeltjes (om het maar netjes te zeggen) open? Is er iets weg vroeg ze, en op het 1e gezicht was alles nog op zijn plek. Maar hoe komt die deur open? Wie is hier binnen geweest en zo dom om de deur op een kier open te laten staan. Ze snapt er niets van en begint tegen mij te zeggen, dat ik de deur open heb laten staan. Oké....dat kan, maar deze keer hebt ik het dubbel gecheckt, juist omdat alles open en bloot op het bed ligt. Dus jij bent binnen geweest, zeiden wij, waarom, wat doe je in onze kamer als wij even weg zijn? Ik bleef de schuld krijgen en heb de vrouw er letterlijk uitgewandeld. Wat vaak gebeurt in dit soort hotels in deze landen is dat ze de kamer laten zien aan mensen die een kamer zoeken. Als wij op zoek zijn naar een kamer dan willen deze altijd eerst even zien voordat we er in gaan. Het komt wel eens voor dat er dan nog iemand inzit, wanneer het hotel vol zit. Het is ons al een paar keren overkomen, wij zeggen dan gelijk nee, want dit doen ze dus straks ook met onze kamer, zo ook hier, blijkbaar. Na 10 minuten word er aan geklopt door de vrouw, ze probeert uit te leggen dat het niet aan de sloten ligt en dat dit nog nooit gebeurt is. Als laatst voegt ze toe dat ik de deur open heb laten staan. Is dit een excuus een uitleg, wat heb ik aan deze informatie, trut. Dus ik ben een leugenaar? Nee dat niet roept ze, maar je hebt de deur open laten staan. Ik heb de deur dicht gedaan, heb ik al 100 keer gezegd, jij bent hier binnen geweest en hebt de deur open laten staan.

Ik ben gestopt met deze discussie en heb haar weer de deur gewezen, nu ben ik echt pissed. Morgen gaan we weg en kan ze de pot op met haar leugens. Later die avond komt er een man de deur checken en komt er achter dat de deur pas na 2 keer op slot draaien, pas echt op slot zit. Prima, maar de deur stond op een kier, dus tot ziens! Wij besluiten om morgen uit dit hotel te gaan en een ander te gaan zoeken (voor 1 dag).